

יש מי שכתב (בבאור התוספתא, ח) שלא עמדו על ההרים אלא הזקנים והשופטים, אבל שאר העם עמד למטה. (עפ"י מרומי שדה לו.).

אחר כך הביאו את האבנים ובנו את המזבח וסדוהו בסיד וכתבו עליהן את כל דברי התורה בשבעים לשון (באר היטב). יש מן הראשונים שכתבו שנכתבה התורה בשלמותה. ויש אומרים שלא נכתבו אלא המצוות בקיצור). והעלו עולות ושלמים ואכלו ושתו ושמחו. קילפו את האבנים ונטלון ובאו ולנו במקומם, בגלגל, ושם הקימו את האבנים. (עפ"י גמרא כאן ולהלן לו.).

בירושלמי מובאת דעת רבי יהודה, שעל אבני המלון נכתבו הדברים לא על אבני המזבח. (מובא בתוס' להלן לה:).

ראה פרטים נוספים להלן לה-לו.

ב. וטמא טמא יקרא — צריך להודיע צערו לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים, וכל מי שאירע בו דבר צריך להודיע לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים.

וכן אמרו לענין מקרא ביכורים שהוא בקול רם ווענית ואמרת. בניגוד לוידי מעשר שאין שם 'עניה', כדי להודיע צערו — צרות שעברו על ישראל, צרת לבן הארמי וצרת מצרים) לרבים.

הרמב"ם השמיט קריאת ביכורים בקול רם. (מנחת חינוך תרו, א). ויש לומר שלדעתו אינה אלא מדה טובה משום ענוה, ולא מדינא. [ובזה מובן שיוצאים במקרא בכורים מדין 'שומע כעונה' גם לפי השיטות שבברכת כהנים אין יוצאים מפני שצריך קול רם]. (רשימות שיעורי הגר"ד סולוביצ'יק סוכה לא:).

ג. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: מפני מה תקנו תפלה בלחש — שלא לבייש את עוברי עבירה (המתודים על עבירותיהם בתפילה), שהרי לא חילק הכתוב בין חטאת לעולה בדבר הנכר.

יש מי שהראה שנחלקו בדבר החכמים בירושלמי, האם רצוי שיגלה חטאו [שבשוגג] לרבים אלא שרשאי להסתירו, או שמא אין הדבר רצוי (ע' חדושי הגר"ר בנגיס ח"ב נט, ב ואילך).

ד. חטאת באה כשבה או שעירה, שהמתבייש בחטאו יוכל להביא כשבה שנקבותה מוסתרת באליה, ואין ניכר לרבים אם מביא חטאת (נקבה) או עולה (זכר). אבל חטאת עבודת כוכבים אינה באה אלא שעירה שאין לה אליה. הטיל עליו הכתוב שיתבייש שתהא לו כפרה מעונש גדול כזה.

דפים לג — לה

נד. כיצד עברו ישראל את הירדן בכניסתם לארץ?

יום שעברו ישראל את הירדן, היה הארון נוסע לפניהם, שלא כבשאר מסעות שהיה נוסע אחר שני דגלים. אותו היום היו הכהנים נושאים אותו ולא הלויים. כיון שניטבלו רגלי כהנים במים, חזרו המים לאחוריהם, וקמו נד אחד בגובה י"ב מיל לדברי רבי יהודה, כאורך מחנה ישראל. רבי אלעזר בר' שמעון אומר: היו מים נגדשים ועולים כיפים על גבי כיפים יותר משלש מאות מיל, עד שראו אותם כל מלכי מזרח ומערב. (ואמרו בירושלמי: עד לבו של ריקיע. ושם אומרים: עד בבל). לדעה אחת בדעת רבי אלעזר בר"ש, היו עוברים את הירדן בזה אחר זה (כדרך בני אדם העוברים בשביל אחד,